

Góra Przemienienia

Tygodnik parafii Przemienienia Pańskiego w Sanoku

Góra Przemienienia nr 4 (496) 27 stycznia 2013r.

„Dziś spełniły się słowa Pisma” Łk 4,21

z niedzielnej Ewangelii

Fernando Gallego, Błogosławiący Chrystus, ok. 1492 r., Prado, Madryt

Czas i miejsce celebracji liturgicznych (KKK 1163 – 1186)

Celebracje liturgiczne stanowią centrum życia Kościoła. Bez modlitwy, udzielania sakramentów, czytania słowa Bożego wspólnota wiary nie mogłaby w żaden sposób sprawować swego posłannictwa i nie byłoby żadnego sensu jej istnienia. Liturgia jest ośrodkiem życia Kościoła i ma ona swoje miejsce i czas w przestrzeni otaczającego nas świata. Nad miejscem

i czasem sprawowania liturgii przychodzi nam dzisiaj się zastanowić.

W sensie ogólnym każdy czas jest dobry dla sprawowania liturgii. Pan Jezus wykorzystywał każdy czas, aby głosić Ewangelię, aby czynić znaki i cuda, aby modlić się, aby być dla siebie współczesnych znakiem obecności Boga wśród ludzi. Dzisiaj w Ewangelii słyszymy, jak Jezus ko-

rzysta z dostępnego sobie miejsca - synagogi, czyli domu modlitwy dla Żydów - aby czytać i komentować tam słowo Boże (por. Łk 4,14-21). Ale przecież wiemy, że nauczał nie tylko we wspaniałej świątyni jerozolimskiej i lokalnych synagogach, ale także w domach prywatnych, w plenerze, w łodzi na jeziorze, na górach, wzniesieniach i pagórkach. Każde miejsce było dla Niego dobre, aby głosić Dobrą Nowinę o zbawieniu. Także czas: dzień tygodnia, miesiąca, godzina dnia, nie odgrywał znaczenia dla Jezusa. Od chwili rozpoczęcia działalności, gdy „*czas się wypełnił*” (Mk 1,15), każda chwila była stosowna do przekazywania orędzia Bożej miłości.

A jak jest dzisiaj? Czy celebracje liturgiczne mogą być odprawiane wszędzie i zawsze, czy też są określone wyjątkowe miejsca i godziny sprawowania świętych czynności? Odpowiedź na to pytanie jest złożona. Z jednej strony, jak już zaznaczyłem, Bóg nie brzydzi się żadnym miejscem i żadną godziną, bo każde miejsce i czas są Jego dziełem. Czynności święte mogą być sprawowane w każdym miejscu na ziemi. Eucharystia była niejednokrotnie sprawowana potajemnie we więzieniach, łagrach, obozach, pod warunkiem, że był tam kapłan i udało się mu zdobyć okruszynę chleba i kroplę wina. Modlitwy były zanoszone do Boga nawet w miejscach najbardziej plugawych, gdzie wbrew własnej woli znaleźli się prześladowani chrześcijanie. Tam bowiem, gdzie jest człowiek wiary, tam jest Chrystus i Jego moc, choćby otoczenie było siedliskiem najbardziej zszpeczonych duchowo istot ludzkich.

Z drugiej jednak strony są szczególne godziny i wyjątkowe miejsca, w których modlitwa i liturgia są sprawowane. Wyjątkowym miejscem

Aertgen van Leyden, *Kazanie w kościele*, ok. 1530 r., Rijksmuseum, Amsterdam

W NUMERZE	Zbierzcie pozostałe ułamki.....2	Za Wiarę i Ojczyznę.....12
	Kalendarium 2012.....4	Powstanie Styczniowe.....14
	Śp.S. Stanisława Miś.....9	Ogłoszenia parafialne.....16
	O działaniach SANITAS.....10	Intencje mszalne.....16

dla sprawowania liturgii jest kościół, a najlepszym czasem niedziela, dzień święty, dzień Pański. Katechizm Kościoła wyraźnie stwierdza, że niedziela jest „w pełnym znaczeniu tego słowa dniem zgromadzenia liturgicznego, w którym zbierają się wierni dla słuchania słowa Bożego i uczestniczenia w Eucharystii” (KKK 1167). Z kolei wśród wszystkich niedziel roku najważniejsza jest Niedziela Wielkanocna, która jest „Świętem Świąt” i „Uroczystością Uroczystości” (KKK 1170). Ponadto w Kościele celebrujemy Rok Liturgiczny, który jest rozwinięciem różnych aspektów jedyne go misterium paschalnego (KKK 1171)

Katechizm Kościoła Katolickiego podejmuje także refleksję nad miejscem sprawowania liturgii. Przypomina, że w krajach, w których nie jest naruszana wolność religijna, chrześcijanie wznoszą budowle przeznaczone do kultu Bożego (KKK 1180). Nie jest to tylko zwyczajne miejsce zgromadzeń, ale także znak, że w tym miejscu i czasie istnieje i uświęca się Kościół (wspólnota ludzi, uwielbiających swym życiem Chrystusa) oraz przypo-

mina o istnieniu Świątyni Boga w niebie, Niebieskim Jeruzalem. Kościół (dom Boży) powinien być miejscem schludnym, w którym panuje harmonia znaków, które tworzą Kościół i wskazują na Chrystusa. (KKK 1181). Katechizm Kościoła mówi o ołtarzu, tabernakulum, krześle prezbitera, ambonie, chrzcielnicy, które powinny być umieszczone w odpowiednim miejscu i otoczone należnym szacunkiem. Harmonia i ład panujące w kościele mają być czytelnym znakiem zachęcającym do modlitwy, skupienia, refleksji. Każdy chrześcijanin powinien umieć rozpoznawać poszczególne miejsca i znaki w kościele i odpowiednio do powagi miejsca zachowywać się w przestrzeni „sacrum”.

Czy zatem można sprawować Mszę świętą i sakramenty w innym miejscu niż kościół? W krajach i miejscach, gdzie Kościół jest prześladowany liturgię świętą można sprawować w domach prywatnych, czy też w innych miejscach, jeśli zachodzi potrzeba. U nas, w Polsce, w sytuacjach wyjątkowych, dozwolone jest sprawowanie liturgii np. w domu cho-

rego lub w plenerze w czasie wycieczki, co wynika z faktu, że Pan Jezus nie gardzi żadnym miejscem, a pierwsza Najdoskonalsza Ofiara Krzyża dokonała się na Golgocie, wśród wrzasku, bluźnierstw i przekleństw żołdaków.

Starajmy się o pogłębianie świadomości, jak ważne dla człowieka wiary są zarówno sama liturgia, jak i miejsca święte, w których jest celebrowana. Zachowanie się człowieka w czasie liturgii bardzo dużo mówi o jego wierze, świadomości religijnej i dojrzałości. W kościele, zwłaszcza w czasie liturgii, obowiązuje duch „sacrum”, czyli świętego szacunku dla miejsca i sprawowanych czynności. Nawet sposób przyklęknięcia, postawa ciała i wyraz twarzy bardzo wiele mówią o człowieku, który przychodzi do świątyni (nie zawsze, aby się modlić, czasem z ciekawości, czasem „bo wypada”). Kto szanuje miejsca i rzeczy święte, ten daje wyraz swojego głębokiego umiłowania Chrystusa, który żyje i działa w liturgii Kościoła.

Ks. Tomasz Grzywna

Teksty mszy świętych do osobistych refleksji

Poniedziałek: Hbr 9,15.24-28; Ps 98,1-6; 2 Tm 1, 10b; Mk 3,22-30

Wtorek: Hbr 10,1-10; Ps 40,2.4.7-8.10-11; Mt 11,25; Mk 3,31-35

Środa: Hbr 10,11-18; Ps 110,1-4; Mk 4,1-20

Czwartek: Hbr 10,19-25; Ps 24,1-6; Ps 119,105; Mk 4,21-25

Piątek: Hbr 10,32-39; Ps 37,3-6.23-24.39-40; Mt 11,25; Mk 4,26-34

Sobota: Ml 3,1-4 (Hbr 2,14-18); Ps 24,7-10; Łk 2,32; Łk 2,22-40

Niedziela: Jr 1, 4-5. 17-19; Ps 71; 1 Kor 12, 31 – 13, 13; Łk 4, 21-30

4. Najważniejsze wydarzenia w parafii

2 stycznia: Kontynuacja wizyty duszpasterskiej (kolędy);

8 stycznia: Koncert Kolęd w wykonaniu Chóru Parafialnego z parafii Chrystusa Króla, pod dyrekcją ks. prałata Feliksa Kwaśnego; Zespół Wokalny „Cassiopeja” z Młodzieżowego Domu Kultury, dyrygent Konrad Oklejewicz; Zespół Dziecięcy „SOLIKI” z Sanockiego Towarzystwa Muzycznego; Zespół Wokalny „SOUL” działający przy naszej parafii pod dyrekcją p. dr Moniki Brewczak, akompaniament Bartłomiej Kalinka;

8 stycznia: Opłatek dla wspólnot parafialnych oraz dla pielgrzymów do Częstochowy z najbliższego rejonu, z udziałem miejscowych księży;

14 stycznia: Msza święta z okazji Święta Babć i Dziadków, a po niej jasełka w sali na plebanii, przygotowane przez dzieci z Ochronki im. Dzieciątka Jezus.

15 stycznia: Msza święta z okazji Rejonowego Spotkania Domowego Kościoła. Celebrowali księża: Tomasz Grzywina, Andrzej Dubiel, a kazanie wygłosił ks. Sławomir Nowak. Opłatek na plebanii, w którym uczestniczyli nowi księża: Jacek Łuc i Jacek Pusztuk.

21 stycznia: Konkurs Recytatorski Psalmów, na który zgłosiło się 26 uczestników z różnych szkół z terenu

parafii. Z taką inicjatywą wystąpiła p. Elżbieta Irger, którą podjęli katecheci i katechetki. Z ramienia parafii występowali: ks. Grzegorz Socha i ks. Sławomir Nowak.

22 stycznia: Początek katechez neokatechumenalnych (katecheza zaproszeniowa, a następnie spotkania w poniedziałki i czwartki);

22 stycznia: Opłatek dla Stowarzyszenia Pomoc Rodzinie im. św. ks. Zygmunta Gorazdowskiego;

29 stycznia: Jasełka przygotowane przez dzieci z Ochronki bł. E. Bojanowskiego w Sanoku, pt. „Szykujemy miejsce dla Bożej Dzieciny” – Klub Górnik;

11 lutego: Dzień Chorego w parafii – Msza św. i kazanie – ks. Andrzej Skiba;

18 lutego: Msza święta w intencji poległych, zamordowanych i zamęczonych żołnierzy Armii Krajowej, której przewodniczył ks. Andrzej Skiba, który także wygłosił kazanie;

22 lutego: Ks. abp Józef Michalik powołał ks. Andrzeja Skibę na okres pięciu lat, do czteroosobowej Archidiecezjalnej Rady Ekonomicznej;

25 lutego: Po Mszy świętej w kościele koncert Zespołu Noro Lim, zatytułowany „Idziemy za Tobą”. Na koncercie było nieco ponad dwadzieścia osób. Przykro, bo był to piękny koncert słowno – muzyczny, bardziej podobny do medytacji *Drogi krzyżowej*;

26 lutego: 1 Niedziela Wielkiego Postu – List ks. abpa J. Michalika; kazania pasyjne z prezentacją obrazów Męki Pańskiej głosi ks. Tomasz Grzywina;

27 lutego: Ks. Grzegorz Socha, tutejszy wikariusz, głosi rekolekcje dla dzieci w parafii *Chrystusa Króla*, w Sanoku;

29 lutego: Ks. Andrzej Skiba w ramach spotkań dla Uniwersytetu Trzeciego Wieku, wygłosił prelekcję na temat zasad judaizmu;

5-7 marca: Rekolekcje dla Gimnazjum im. Królowej Zofii głosił ks. Janusz Zajdel z Turaszówki;

6 marca: spotkanie ks. Andrzeja Skiby z nauczycielami Gimnazjum w ramach rekolekcji młodzieży gimnazjalnej;

7-9 marca: Rekolekcje dla Szkoły Podstawowej im. św. Kingi głosił ks. Bartosz Rakoczy;

11 marca: Młodzież gimnazjalna klas trzecich z naszej i franciszkańskiej parafii, przez posługę ks. bpa Adama Szala, przyjęła sakrament bierzmowania;

15 marca: Dzieci z Ochronki im. Dzieciątka Jezus prowadziły *Drogę krzyżową* oraz uczestniczyły czynnie we Mszy świętej. Przygotowała s. Urszula wraz z opiekunami.

16 marca: Dzieci z Ochronki im. bł. Edmunda Bojanowskiego wraz z s. Bożeną i paniami pracującymi w Ochronce przygotowały misterium

Drogi krzyżowej, bardzo ekspresyjne.
21-23 marzec: Rekolekcje dla szkół średnich – I LO, II LO, ZS nr 5 – prowadził ks. Mirosław Zajac, który pracuje w Brzuchowicach, k/Lwowa, w tamtejszym seminarium.

24–29 marca: Rekolekcje parafialne, które poprowadził o. Tadeusz Jacek OFMConv, pracujący w Kalwarii Paławskiej.

27 marca: Ks. Proboszcz otrzymał z departamentu Kultury i Ochrony Dziedzictwa Narodowego w Rzeszowie, nominację do Rady Muzeum Budownictwa Ludowego w Sanoku.

3 i 4 kwietnia: Spowiedź parafialna.

4 kwietnia: Misterium wielkopostne z okazji nadchodzących świąt wielkanocnych wykonane przez dzieci z Ochronki przy ul. Słowackiego, połączone ze święceniem pokarmów (ks. A. Skiba).

5 kwietnia: Spotkanie księży dekanatu z okazji Dnia Kapłańskiego połączone z pobraniem olejów świętych poświęconych podczas Mszy świętej Krzyżma przez ks. abpa J. Michalika, w archikatedrze przemyskiej. Życzenia i poczęstunek.

5 kwietnia: Wielki Czwartek – Msza święta Wieczery Pańskiej koncelebrowana pod przewodnictwem ks. Andrzeja Skiby, także kaznodziei, w której udział wzięli księża: Tomasz Grzywina, Mariusz Woźniczyszyn, Sławomir Nowak, Adam Mazurek i Grzegorz Socha. Ze względu na stan zdrowia w tej Mszy świętej nie wziął udziału ks. prałat Adam Sudoł. Mszę świętą z okazji Dnia Kapłańskiego, poprzedziły życzenia złożone przez dzieci z Ochronki przy ul. Sobieskiego, młodzież i starszych naszej parafii.

6 kwietnia: Wielki Piątek – liturgii przewodniczył ks. Proboszcz, a Mękę Pańską wyśpiewali: ks. Adam Mazurek, ks. Grzegorz Socha, p. Marcin Patronik, zespół SOUL. Kazanie wygłosił ks. Tomasz Grzywina. Liturgii wielkopiątkowej w Stróżach i Płowcach przewodniczyli księża: Mariusz Woźniczyszyn i Sławomir Nowak.

6 kwietnia: Nocą, o godzinie 22.00, w naszym kościele rozpoczęło się nabożeństwo *Drogi krzyżowej*. Po wyjściu z kościoła w stronę ulicy Piłsudskiego, Mickiewicza, Żwirki i Wigury, Cerkiewną, Zamkową i przez Rynek do kościoła Ojców Franciszkanów, padał rzęsy deszcz. Rozważania do poszczególnych stacji przygotował

p. Wojciech Pruchnicki, prezes Akcji Katolickiej. W nabożeństwie udział wzięli zaproszeni księża: Ryszard Rawicki, dziekan z Kościoła polskokatolickiego, który przeprowadził rozważania przy piątej stacji oraz dziekan Jan Antonowicz, z Cerkwii prawosławnej, który rozważał treść stacji dwunastej. Ponadto udział wzięli księża: o. Zigniew Kubit, franciszkański gwardian i proboszcz, ks. Antoni Michno, ks. Adam Mazurek i ks. Andrzej Skiba.

7 kwietnia: Wielka Sobota – liturgii przewodniczył ks. Andrzej Skiba, proboszcz, a kazanie wygłosił ks. Sławomir Nowak. Liturgię wielkosobotnią poprzedziły całodzienne święcenia pokarmów, na miejscu w kościele (Księża Wikariusze), w Stróżach i Płowcach (ks. Sławomir Nowak) oraz w Ochronce przy ul. Sobieskiego i jadłodajni p.w. Św. Brata Alberta (ks. Proboszcz). Liturgię w Stróżach i Płowcach celebrowali: ks. Mariusz Woźniczyszyn i ks. Grzegorz Socha.

8 kwietnia: Niedziela Zmartwychwstania Pańskiego – Msza św. koncelebrowana pod przewodnictwem ks. Andrzeja Skiby, proboszcza, który wygłosił także kazanie. W koncelebrze udział wzięli księża: Tomasz Grzywina, Sławomir Nowak, Mariusz Woźniczyszyn, Adam Mazurek i Grzegorz Socha. W ciągu dnia kazania głosili księża: T. Grzywina, G. Socha. Dzień chłodny, zimny, +2 stopnie. 9 i 10 kwietnia temperatura była ujemna, odpowiednio: - 5 i - 6 stopni C.

13 kwietnia: Msza święta z okazji 72. rocznicy mordu katyńskiego. Celebrowaliśmy w czwórkę: ks. prałat Adam Sudoł, ks. Tomasz Grzywina, ks. Grzegorz Socha i ks. Andrzej Skiba, kaznodzieja.

14 kwietnia: Msza święta celebrowana przez ks. Andrzeja Skibę wraz z kazaniem z okazji Walnego Zebrania Zarządu Głównego Stowarzyszenia Pomoc Rodzinie im. św. Ks. Zygmunta Gorazdowskiego.

21 kwietnia: Kolejne spotkanie z przedstawicielem firmy kamieniarskiej, która 7 maja podejmie prace przy granitowych schodach przed naszym kościołem.

24 kwietnia: Msza święta z kazaniem ks. Andrzeja Skiby, u Sióstr Służebniczek przy ul. Słowackiego z okazji poświęcenia nowej części rozbudowanego domu. Oprócz Sióstr

miejscowych była obecna Matka Prowincjalna, Zdzisława Uryć, wraz z dwoma najbliższymi współpracowniczkami.

30 kwietnia: Program słowno – muzyczny poświęcony Janowi Pawłowi II z okazji jutrzejszej Pierwszej Rocznicy Beatyfikacji, przygotowany przez dzieci z Ochronki im. Dzieciątka Jezus.

1 maja: Msza święta koncelebrowana przez księży proboszczów Sanoka, pod przewodnictwem ks. prałata Feliksa Kwaśnego, z okazji I Rocznicy Beatyfikacji Jana Pawła II. Kazanie wygłosił ks. Andrzej Skiba. Ponadto w koncelebrze udział wzięli księża: Piotr Buk, Michał Błaszczewicz, Zbigniew Kubit OFMConv, Bartosz Rakoczy, Tomasz Grzywina, Sławomir Nowak. Mszę świętą poprzedził program poświęcony Błogosławionemu przygotowany przez dzieci z Ochronki bł. Edmunda i zespół SOUL.

3 maja: Msza święta koncelebrowana pod przewodnictwem ks. prałata Feliksa Kwaśnego z kazaniem ks. Andrzeja Skiby z okazji Uroczystości NMP Królowej Polski. Ponadto w koncelebrze udział wzięli księża: Zbigniew Kubit OFMConv, Andrzej Deptuch OFMConv i Adam Sudoł.

5 maja: Rozpoczęliśmy tegoroczne nabożeństwa fatimskie. Rozważania, podobnie jak w latach poprzednich, głosi ks. Tomasz Grzywina.

7 maja: Początek katechez przedmażeńskich dla młodzieży parafii i wszystkich chętnych.

7 maja: Ekipa p. Adama Wolanina z Niebocka, rozpoczęła prace przy rozbiorce lastrykowych schodów wiodących do kościoła, aby położyć nawierzchnię granitową. 12 maja schody były już gotowe, poza podjazdem dla wózków. Nadmienię, że w poniedziałek i wtorek, pogoda była deszczowa i praca była jakby ukradkiem.

13 maja: I Komunia święta dzieci klas drugich Szkoły Podstawowej Nr 2, im. Św. Kingi, które przygotowywał – jak każdego roku – ks. Tomasz Grzywina. Z okazji 95. rocznicy objawień fatimskich, ks. Adam Mazurek udał się z parafianami do Zakopanego, na pielgrzymkę, do tamtejszego sanktuarium Matki Bożej Fatimskiej.

18 maja: Rozpoczęcie Nowenny Tygodni przed Nawiedzeniem Krzyża – Msza święta z kazaniem ks. Jacka Michny oraz *Droga krzyżowa*. Tak było do 13 lipca, w każdy piątek.

W każdy piątek inny kaznodzieja głosił słowo Boże.

19 maja: Rano, o godzinie 6.00, wyruszyła z naszego kościoła pielgrzymka do Strachociny, do sanktuarium św. Andrzeja Boboli, której przewodniczył ks. Mariusz Woźniczyszyn.

20 maja: Rocznica I Komunii świętej. Uroczystej Mszy świętej przewodniczył ks. Tomasz Grzywna.

22 maja: Ks. Tomasz Grzywna wyjechał do Leżajska z dziećmi pierwszokomunijnymi, do tamtejszego sanktuarium. Ks. Adam Mazurek zaś wyjechał z młodzieżą I LO do Pragi, na 4-dniową wycieczkę.

24 maja: W salce katechetycznej na plebanii, „Na dole”, dzieci z Ochronki im. Dzieciątka Jezus, przedstawiły program z okazji Dnia Matki, włączając w to również swoich Tatusiów.

25 maja: Drugi Tydzień Nowenny przed nawiedzeniem Krzyża papieskiego.

28 maja: Dzieci z Ochronki im. Edmunda Bojanowskiego z okazji Dnia Matki przedstawiły w kościele odpowiedni program połączony z ich udziałem we Mszy świętej.

29 maja: W Stróżach tamtejsi Parafianie wykopali ziemię pod fundamenty zakrystii, którą dobudowaliśmy, gdyż dotychczasowa znajdowała się pod chórem.

31 maja: Wylewka betonowa pod fundamenty zakrystii w Stróżach Małych.

31 maja: Nadal trwają prace przy naszym kościele związane z odwodnieniem, zakładaniem nowych studzienek, rur spustowych, aby wokół kościoła było sucho. Prace te finansuje nasze Miasto. Pracują także kamieniarze, którzy wybudowali nowe, granitowe schody przy kościele, a teraz budują schody przy plebanii. Te prace finansuje Parafia.

1 czerwca: Trzeci Tydzień Nowenny przed nawiedzeniem Krzyża papieskiego.

2 czerwca: W Stróżach Małych zostały wylane już fundamenty pod zakrystię. Czekają na budowę.

2-3 czerwca: W Sali Górnika odbył się Dziesiąty Dziecięcy Festiwal Piosenki Religijnej. Z ramienia parafii sprawami organizacyjnymi zajął się ks. Tomasz Grzywna.

3 czerwca: Podczas Mszy świętej o godzinie 9.30 do grona kandydatów na ministrantów zostało przyjętych ośmiu chłopców, a do grona ministran-

tów sześciu chłopców. Ministrantami opiekuje się ks. Adam Mazurek.

7 czerwca: Nasi księża T. Grzywna i Andrzej Skiba wzięli udział we Mszy świętej na Posadzie, a wszyscy: Adam Mazurek, Grzegorz Socha, Mariusz Woźniczyszyn, Sławomir Nowak, w procesji na Boże Ciało, która rozpoczęła się w kościele NSPJ, na Posadzie, a zakończyła u Ojców Franciszkanów.

8 czerwca: Czwarty Tydzień Nowenny przed nawiedzeniem Krzyża papieskiego.

8 czerwca: Na naszej plebanii kongregacja dekanalna przed nawiedzeniem Krzyża papieskiego.

11 czerwca: W Sandomierzu, w Domu Księży Emerytów zmarł nasz parafianin, ks. Krystyn Żebracki, za którego odprawiliśmy Mszę świętą w naszym kościele.

15 czerwca: Piąty Tydzień Nowenny przed nawiedzeniem Krzyża papieskiego.

15 czerwca: Uroczystość Najświętszego Serca Jezusa: w kościele kapłani dekanatu pod przewodnictwem ks. wicedziekana Bogdana Nitki, odprawili adorację Najświętszego Sakramentu z okazji Dnia Modlitw o Uświęcenie Kapłanów.

17 czerwca: 40-lecie kapłaństwa ks. proboszcza Andrzeja Skiby. Kazanie wygłosił ks. Paweł Drozd, wikariusz z Birczy.

22 czerwca: Szósty Tydzień Nowenny przed nawiedzeniem Krzyża papieskiego.

24 czerwca: Z wycieczki do Włoch wrócili ministranci wraz z opiekunami. Było ich 25 osób. Wycieczkę zorganizował ks. Adam Mazurek.

29 czerwca: Siódmy Tydzień Nowenny przed nawiedzeniem Krzyża papieskiego.

6 lipca: Ósmy Tydzień Nowenny przed nawiedzeniem Krzyża papieskiego.

7-8 lipca: Ks. Tomasz Grzywna przebywał z pielgrzymką Rodziny Radia Maryja na Jasnej Górze, w Częstochowie.

13 lipca: Dziewiąty Tydzień Nowenny przed nawiedzeniem Krzyża papieskiego.

14 lipca: Ks. prof. dr hab. Stanisław Haręzga rozpoczął rekolekcje przed nawiedzeniem Krzyża papieskiego.

16 lipca: Nawiedzenie Krzyża papieskiego, który przekazał nam ks. Marian Martowicz z parafii Nowotaniec.

Uroczystościom przewodniczył ks. abp Józef Michalik, a kazanie wygłosił ksiądz rekolekcjonista, Stanisław Haręzga. Obok Księdza Arcybiskupa i Kaznodziei w koncelebrze udział wzięli księża: Feliks Kwaśny, Bogdan Nitka, Stanisław Kudła, Zbigniew Kubit, franciszkanin, Jan Gancarz, Wiesław Buszta, Adam Cebula, Piotr Rymarowicz, Marek Cecuła, Marek Kapłon, Jan Bróż, Tomasz Grzywna, Sławomir Nowak, Andrzej Skiba. Byli także obecni: Krzysztof Pacześniak, Marian Martowicz, Patryk Szymański, Mariusz Woźniczyszyn czuwający nad porządkiem, Adam Mazurek, który śpiewał Ewangelie przy wprowadzeniu Krzyża, Grzegorz Socha mający pieczę nad nagłośnieniem oraz księża obsługujący Radio Fara: Bartosz Rakoczy i Andrzej Bienia. O godzinie 21.37 księża rodacy pod przewodnictwem ks. Zygmunta Polityńskiego odprawili uroczystą Mszę świętą. Koncelebrowali: ks. Józef Galant, ks. Andrzej Wójcik, ks. Tomasz Smoter, ks. Patryk Szymański, który wygłosił kazanie i ks. Grzegorz Kwitek.

17 lipca: Dalszy ciąg nawiedzenia Krzyża w kościele na miejscu oraz w Płowcach i Stróżach Małych. Msza święta koncelebrowana na zakończenie peregrynacji połączona z przekazaniem Krzyża pod przewodnictwem ks. Andrzeja Skiby, z kazaniem ks. S. Haręzgi. Koncelebrowali księża: M. Woźniczyszyn, S. Nowak, A. Mazurek i G. Kwitek. Procesjonalnie wraz z wiernymi zebranymi w naszym kościele, odprowadziliśmy Krzyż do parafii Ojców Franciszkanów.

18 lipca: Ks. bp Adam Szal nawiedził chorego ks. prałata Adama Sudoła.

25 lipca: Msza święta z okazji Święta Policji i innych służb mundurowych pod przewodnictwem ks. Andrzeja Skiby.

6 sierpnia: Odpust parafialny. Mszy świętej odpustowej przewodniczył i kazanie wygłosił ks. dziekan Stanisław Jachowicz, proboszcz z Grabownicy.

15 sierpnia: Piesza pielgrzymka do Starej Wsi, której przewodniczył ks. Adam Mazurek.

2 września: „Kościół domem życia, wiary i miłości”. List pasterski Episkopatu Polski z okazji II Tygodnia Wychowania, 16-22 września 2012 roku.

3 września: Msza święta koncelebrowana (godz. 8.00) pod przewodnic-

twem ks. Sławomira Nowaka, na inaugurację nowego roku szkolnego w szkołach ponadpodstawowych. Kazanie wygłosił ks. Mariusz Woźniczyszyn. Koncelebrował także ks. Grzegorz Socha. Godz. 9.00 – Msza święta pod przewodnictwem ks. Tomasza Grzywiny na inaugurację nowego roku szkolnego w Szkole Podstawowej im. Św. Kingi.

11 września: Początek prac związanych z instalacją odgromową na kościele.

12 września: Zebranie sprawozdawcze – wyborcze Stowarzyszenia Pomoc Rodzinie im. Św. Ks. Zygmunta Gorazdowskiego.

12 – 16 września: Pielgrzymka Ludzi Pracy z „Solidarności” do Gniezna, ze Mszą świętą w katedrze gnieźnieńskiej, Torunia (zwiedzanie Starówki oraz gmachu siedziby Radia Maryja, Msza święta w tamtejszej kaplicy), Licheń ze Mszą świętą w bazylice i Częstochowa z udziałem we Mszy świętej sprawowanej „Na Szczycie”, pod przewodnictwem ks. kard. Henryka Gulbinowicza, z kazaniem ks. bpa Antoniego Pacyfika Dydycza. Duchowym przewodnikiem pielgrzymki był ks. Andrzej Skiba.

18 września: W naszym kościele została otwarta wystawa przygotowana przez Uniwersytet Rzeszowski, poświęcona ks. abp. Ignacemu Tokarczukowi w związku z jego 70. rocznicą święceń kapłańskich.

21 września: Na kościele częściowo została już zainstalowana instalacja odgromowa. Prace będą kontynuowane. Pracują panowie: Jarosław Makutynowicz, Jakub Dąbrowski, Hubert Marek, Witold Tomaka.

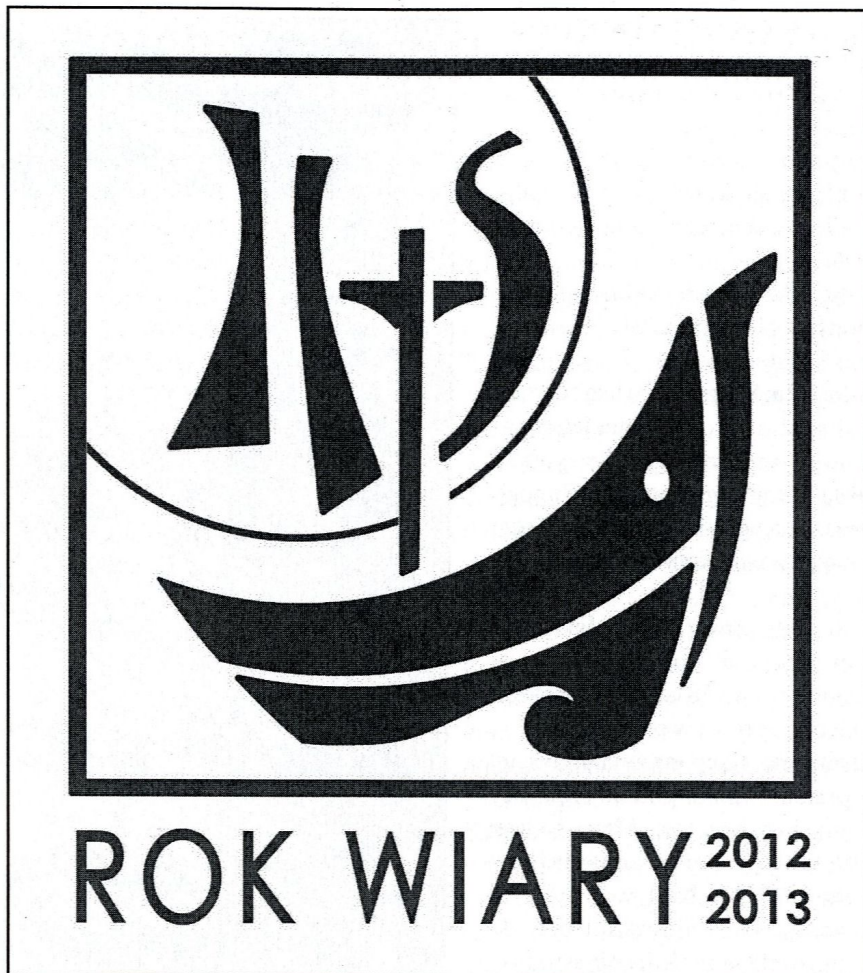
22 września – Pielgrzymka róż różańcowych do Sanktuarium w Wielkich Oczach, pod przewodnictwem ks. Tomasza Grzywiny.

22 września: Msza święta harcerska sprawowana przez kapelana, ks. Marka Dudę.

1 października – Zostały zakończone prace odgromowe na wieżach.

4 października - Inauguracja nowego roku akademickiego w PWSZ im. Jana Grodka w Sanoku. Msza święta pod przewodnictwem ks. Andrzeja Skiby.

5 października – Pielgrzymka międzyparafialna „Śladami kultu religijnego”: Lesko (kościół parafialny, synagoga, kirkut); Olszanica (cerkiew/kościół,

pałac); Czarna, gdzie oprowadzał nas ks. prałat Andrzej Majewski (cerkiew/kościół); Michniowiec z udziałem ks. A. Majewskiego (cerkiew/kościół); Bystre (cerkiew, która jest pod zarządem państwowym, aktualnie remontowana); Polana, Wołkowyja, Górzanka (cerkiew/kościół, ikonostas); Polańczyk (Sanktuarium Matki Bożej Pięknej Miłości – Msza święta pod przewodnictwem ks. Andrzeja Skiby w koncelebrze z ks. prałatem Wojciechem Szlachtą, proboszczem); Średnia Wieś (najstarszy kościół w Bieszczadach, II poł. XVI w); Hoczew i Sanok.

6 października – Pielgrzymka maturzystów na Jasną Górę, której przewodniczą księża: M. Woźniczyszyn, S. Nowak, A. Mazurek, G. Socha.

7 października – List Episkopatu na temat wychowania chrześcijańskiego.

11 października: Otwarcie ROKU WIARY. We Mszy świętej koncelebrewanej pod przewodnictwem ks. Andrzeja Skiby, udział wzięli księża: Tomasz Grzywina, Mariusz Woźniczyszyn, Grzegorz Socha. Kazanie wygłosił główny celebrans.

12 października: Wraz z s. Dolores Siuta, gościliśmy studentów Uniwersytetu Jana Pawła II z Krakowa,

którzy kręcili film o św. Ks. Zygmuncie Gorazdowskim.

13 października: Mszą świętą celebrowaną przez ks. prof. Stanisława Haręzę rozpoczęliśmy dwuletni cykl wykładów w ramach Animatora Szkoły Biblijnej.

27 października: pierwsze wykłady w Szkole Animatora Biblijnego wygłosili: ks. Andrzej Skiba i ks. Stanisław Haręga.

27 października: Msza święta koncelebrewana pod przewodnictwem ks. proboszcza A. Skiby z kazaniem przez niego wygłoszonym z okazji 50-lecia Policealnej Szkoły Medycznej im. Anny Jenke. Koncelebrowali księża: Janusz Wilusz, Artur Janiec i Jacek Michno.

1 listopada: Msza święta na głównym Cmentarzu, gdzie celebrował m. in. ks. Andrzej Skiba, proboszcz.

2 listopada: W ramach rewitalizacji Starówki przed kościołem i przed plebanią posadzono drzewa (lipy) i to dość wysokie.

4 listopada: Gościliśmy Siostry Józefitki, które wystąpiły podczas Mszy świętych niedzielnych. Były to: s. dr Dolores Siuta, s. Andrzeja Niemczyk, s. Jordana Szczerba, s. Klara

Kajpust, s. Bogusława Podraza i s. Adela Gac. Prelekcje o św. ks. Zygmuncie Gorazdowskim głosiła s. Dolores.

6 listopada: Początek (wreszcie) prac przy kładzeniu kostki przy kościele. Było ciepło, słonecznie, choć i trochę popadało.

10 listopada: Ks. Adam Mazurek wraz z młodzieżą licealną udał się kolejny raz do Częstochowy.

11 listopada: Rocznica Święta Niepodległości. Msza święta koncelebrowana pod przewodnictwem ks. prałata Feliksa Kwaśnego, emerytowanego proboszcza parafii Chrystusa Króla w Sanoku, z kazaniem ks. Andrzeja Skiby.

14 listopada: Zmarł ks. prałat Adam Sudoł, który od 1967 roku pracował w Sanoku, w tym 28 lat jako proboszcz. Niech odpoczywa w pokoju.

15 listopada: Eksporta zmarłego księdza prałata Adama Sudoła z kaplicy domowej do kościoła. Mszy świętej koncelebrowanej przewodniczył ks. abp Józef Michalik wraz z ks. bp Edwardem Białogłowskim oraz 32 innymi kapłanami. Kazanie wygłosił ks. Andrzej Skiba.

16 listopada: Msza święta pogrzebowa ks. prałata Adama Sudoła, której przewodniczył ks. bp Adam Szal. Kazanie wygłosił ks. prałat Feliks Kwaśny.

22 listopada: S. Służebniczka Starowiejska, Aneta Śmiała, wygłosiła prelekcję na temat osoby bł. Edmunda Bojanowskiego.

25 listopada: Gościliśmy księży: Bartosza Rakoczego i Andrzeja Bienię, którzy głosili kazania tematyczne oraz nawiązywali do funkcjonowania Radia „FARA”.

8 grudnia: Koncert Ewangelizacyjny: „Ten prawdziwie jest prorokiem, który ma przyjść na świat” (J 6,14 b).

11 grudnia: Zakończono prace przy kładzeniu kostki między kościołem a plebanią.

13 grudnia: Msza święta w intencji Ojczyzny z okazji 31 rocznicy wprowadzenia stanu wojennego, której przewodniczył i kazanie wygłosił ks. Andrzej Skiba.

15 grudnia: Ks. Bartosz Rakoczy przywiózł zamówiony relikwiarz bł. Bronisława Markiewicza.

20 grudnia: Opłatek w PWSZ z udziałem ks. Andrzeja Skiby.

21 i 22 grudnia: Spowiedź adwentowa

wa w parafii.

21 grudnia: Opłatek i obiad wigilijny w Ochronce im. Edmunda Bojanowskiego z udziałem ks. Proboszcza oraz jasełka przygotowane na plebani przez dzieci z Ochronki im. Dzieciątka Jezus z udziałem księży: Sławomira Nowaka i Andrzeja Skiby.

23 grudnia: Msza święta o spójność duszy ks. prałata Adama Sudoła w przeddzień imienin.

24 grudnia: Opłatek w jadłodajni im. Św. Brata Alberta z udziałem ks. Andrzeja Skiby.

24 grudnia, godz. 22.00: Msze święte pasterskie w Płowcach i Stróżach Małych celebrowali księży; Tomasz Grzywna i Adam Mazurek.

25 grudnia: O północy koncelebrowana Msza święta pasterska celebrowana przez nas wszystkich: T. Grzywna, M. Woźniczyszyn, S. Nowak, A. Mazurek, G. Socha i A. Skiba, główny celebrans i kaznodzieja.

27 grudnia: Ks. Grzegorz Socha pojechał do Rzymu na Spotkanie Młodych.

28 grudnia: Początek wizyty duszpasterskiej.

31 grudnia: Zakończenie Starego Roku 2012. Mszy świętej koncelebrowanej przewodniczył i kazanie wygłosił ks. Proboszcz. Współkoncelebrantami byli księży: Tomasz Grzywna i Sławomir Nowak.

(C.d.n.)

Śp. Siostra Jadwiga Stanisława Miś (1921 – 2013)

– ad memoriam

18 stycznia zmarła w szpitalu w Brzozowie siostra Jadwiga Stanisława Miś, Służebniczka starowiejska. 21 stycznia w kościele i na cmentarzu w Orzechówce odbył się jej pogrzeb, w którym uczestniczyło ponad 50 sióstr i pięciu kapłanów, w tym trzech krewnych Siostry: siostrzeniec, ks. profesor KUL, Stanisław Kulpaczyński, ks. Prałat Stanisław Majkut z Łowicza i niżej podpisany. Czuję wewnętrzną potrzebę napisania paru słów ku pamięci tej skromnej, ale bardzo energicznej i pracowitej siostry – nie tylko dlatego, że była moją krewną (kuzynką mojej babci), ale przede wszystkim dlatego, że jak niejednokrotnie to słyszałem, zapisała się głęboko w sercu wielu mieszkańców Sanoka. Pracowała tu bowiem przez około 9 lat, mniej więcej od 1975 (data niepewna, nikt nie potrafił jej potwierdzić) do 1984 roku przy parafii OO. Franciszkanów.

Stanisława Miś urodziła się w 1921 roku w leśniczówce w Łętowni koło Przemysła. Jej ojciec (brat mojego pradziadka) i matka pochodzili z Grodziska Dolnego, ale ojciec w jakiś sposób zdobył posesję leśniczego w lasach księcia Sapiehy z Krasiczyna i zamieszkał w leśniczówce w Łętowni. Stanisława była najmłodszym dzieckiem w gronie czwórki sióstr. Jej dzieciństwo przebiegało dosyć spokojnie i łagodnie, w otoczeniu lasu, przyrody i pod opieką rodziców i starszego rodzeństwa. Dopiero czas wojny wprowadził wiele cierpienia dla rodziny. Aresztowanie ojca przez Niemców i niepewność o jego los zapisały się głęboko w sercu Stasi. Ponadto ciągły strach, niepewność, przechodzący kilkakrotnie front odciśkały się na jej świadomości. W czasie wojny ukończyła w Przemysłu szkołę zawodową, jednak po wojnie, ze względu na głębokie przemyślenia i fakt ocalenia ojca od śmierci, postanowiła wstąpić do Zakonu Sióstr Służebniczek, aby tu realizować swoje powołanie do służby Bogu.

W Zgromadzeniu pełniła wiele różnych ważnych funkcji, była m. in. asystentką matki generalnej i ekonomką prowincji. Pracowała w trudnych czasach tuż po wojnie w domu dziecka

w Chotomowie pod Warszawą oraz w szkole zawodowej w Staniątkach koło Krakowa. Następnie była ekonomką zakonu w Krakowie i Starej Wsi. Potem nadszedł czas pracy w Sanoku. Przebywała tu przez prawie 10 lat, (ok. 1975 – 84) prowadząc katechezę dla dzieci przygotowujących się do I Komunii św., grupę biblijną, Koło Misyjne, oazę młodzieżową. Zawsze miała niespożyte siły, potrafiła zrobić „coś z niczego”, zorganizować wycieczkę z młodzieżą, wspomóc misje. To praca i wycieczki z młodzieżą były jej pasją, a także prowadzenie Kół Misyjnych w wielu parafiach, gdzie pracowała. Zmarły niedawno ks. Prałat Adam Sudoł mówił do mnie osobiście z pewnym przekąsem, ale i sympatią, że nazywał siostrę „Największym Szkodnikiem Parafii”, ponieważ egzekwowała skrupulatnie udział we mszy świętej swoich uczniów w kościele franciszkańskim, choć wielu z nich należało do naszej farniej parafii. Ale taka była – jak coś robiła, to z serca i do końca. Zresztą udało się nam z ks. Sudołem wspólnie ją odwiedzić przed paru laty w Orzechówce i popowominać dawne lata.

Po odejściu z Sanoka w 1984 roku

pracowała m. in. w Dębnie koło Leżajska, Lesku, Chłopicach koło Jarosława, Jasionowie. Wszędzie zdobywała dusze przyjaciół, którzy pamiętali o niej cały czas, odwiedzając i pisząc listy. Zapoznałem się z siostrą jako kleryk, około 20 lat temu i od tego czasu trwała nasza przyjaźń. Często ją odwiedzałem, czasami zabierałem na wycieczki do lasu lub do rodziny w Grodzisku. Ostatnie 9 lat przebywała w Orzechówce, w domu Sióstr Emerytek. Tam ją odwiedzałem, przywożąc wiadomości z Sanoka, od umiłowanych przez nią uczniów i znajomych. Ostatnio już bardzo chorowała, przykuta do łóżka, nawet nie poznająca dobrze swoich gości. Odeszła do Pana 18 stycznia, w wieku ponad 91 lat. Zabrała ze sobą umiłowanie przyrody, lasu, gór, miłość do Ojczyzny, troskę o młodzież, o misje. Pozostała do końca skromna i uboga, nie posiadająca niczego oprócz paru broszurek, pamiątek i zniszczonych ubrań. Wierzę, że już po tamtej stronie modli się za nami: umiłowanymi księżmi z rodziny, bliskimi, swoimi znajomymi i uczniami sprzed lat...

Ks. Tomasz Grzywina

s. Jadwiga Stanisława Miś, zdjęcie z ok. 2000 r.

O działaniach SANITAS

Stowarzyszenie na Rzecz Walki z Chorobami Nowotworowymi SANITAS jest młodą, działającą niespełna dwa lata ogólnopolską organizacją, której główną ideą jest szeroko pojęta profilaktyka nowotworowa oraz udzielanie wsparcia dla osób będących w trakcie lub po chorobie nowotworowej a także ich rodzinom. Celem jest również integracja środowisk osób zmagających się z nowotworami także osób niepełnosprawnych. Promowanie edukacji zdrowotną, aktywny tryb życia, wolontariat.

Nazwa Stowarzyszenia - SANITAS pochodzi z języka łac. i oznacza - ZDROWIE, nawiązuje również do miasta, w którym Stowarzyszenie ma swoją siedzibę. Logo zaś, to symbo-

liczne przedstawienie osoby, która swym ramieniem obejmuje drugiego człowieka, potrzebującego wsparcia. **Osoby działające w organizacji, to grupa osób, na których choroba nowotworowa pozostawiła swój ślad.** Niektórych dotknęła osobiście i zmusiła do podjęcia walki o swoje zdrowie i życie. Innych dotknęła pośrednio, gdy wspierali swoich bliskich, w czasie, gdy ci zmagali się z nowotworem. Niektórzy już odeszli.

Stowarzyszenie nie zatrudnia pracowników. Wszystkie osoby działające na rzecz Organizacji, robią to całkowicie charytatywnie. Zrzesza ludzi, dla których istotne jest wsparcie i pomoc dla drugiego człowieka.

Z Organizacją współpracują wspólni ludzie oraz specjaliści różnych dziedzin, m.in. onkolodzy, psychologowie, księża, pielęgniarki, lekarze, dyrektorzy szpitali na których wiedzę, doświadczenie oraz pomoc możemy liczyć.

By pomagać innym, sami potrzebują wsparcia. Środki finansowe na działania, stowarzyszenie pozyskuje od wszystkich osób wielkiego serca. Wspierają ich firmy, samorządy, osoby prywatne. Swój udział mają również liczne media, dla których szerzenie profilaktyki oraz problemy związane z chorobami nowotworowymi są znaczące. Mimo pomocy, mając coraz to nowe cele i misje, wciąż stowarzyszenie boryka się z brakiem funduszy, zwłaszcza sponsorów strategicznych. Dlatego ważne jest dla nich każde wsparcie i pomocna dłoń.

Od początku działań tj. kwiecień 2011r., Organizacja przeprowadziła już wiele Akcji, niektóre z nich:

- Dwie wycieczki w ramach programu „**Magiczny Cylinder**”. Skierowane do dzieci pochodzących z rodzin dotkniętych chorobą nowotworową oraz ubogich. Jest to cykl niespodzianek wyjazdowych, podczas których dzieci nawiązują nowe przyjaźnie, poznają świat przyrody, który uczy ich wrażliwości. To czas kiedy dzieci mogą odebrać się od codzienności i dają wewnętrzne ukojenie oraz uczy aktywnego spędzania wolnego czasu.
- „**Piękna w Chorobie**”, dla pacjentek oddziałów onkologicznych. Podczas trzygodzinnego spotkania w szpitalu na kobiety czeka wiele atrakcji i kobiecych przyjemności. Od wykładów i konsultacji psychologa, dietetyka do wizażu, kosmetyczek, fryzjerek i liczbach upominków. Jest to dzień kiedy u pacjentek szczególnie pojawia się uśmiech, radość i nadzieja w wyzdrowienie. Jest to dowód dla kobiet, że nawet walcząc z rakiem można być piękną. Kobiety w chorobie często tracą swoją 100% wartość swojej

Sanitas

Stowarzyszenie na Rzecz Walki z Chorobami Nowotworowymi

kobiecości oraz pewność siebie. Pomimo wypadających włosów, suchej skóry, słabości i innych smutnych stron choroby, kobiety powinny dbać o siebie i wierzyć, że mimo tych „nieodgodności” nadal są pełnowartościowymi i pięknymi kobietami. Pierwsza Akcja odbyła się w Brzozowie, kolejne już w tym roku.

- Dwukrotnie odbyły się „**Warsztaty psychoonkologiczne wg metody Simontona**”. Skierowane były do osób z diagnozą onkologiczną oraz dla ich rodzin. Dzięki bezpłatnym spotkaniom prowadzonym przez psychologów uczestnicy odnaleźli swoją własną drogę do zdrowia i nowe spojrzenie na chorobę. Wzmocnili pozytywne emocje m.in. poprzez pracę nad zdrowymi przekonaniami, które w sposób bardzo istotny wpływają na budowanie nadziei, wiary, oraz radzenie sobie z poczuciem winy, lękiem, złością, jak właściwą komunikacją z najbliższymi. W trakcie spotkań bazowano na pozytywnych aspektach otaczającej codzienności, zabawie, mile spędzonym chwilom, które w sposób naturalny pozwalają wyznaczać nowe życiowe cele, które wielokrotnie są istotną motywacją do walki z chorobą. Oprócz samopomocy emocjonalnej, Uczestnicy skorzystali również z technik: świadomego oddechu, relaksacji oraz wizualizacji, co m.in. przyczyniło się do zintegrowania grupy.

- Dwukrotnie odbyła się „**Mikołajkowa Niezapominajka 2011 i 2012**” Boże Narodzenie to czas spędza się w gronie najbliższych, puste miejsce przy stole dla niespodziewanego gościa, wigilijne potrawy, wspólne kolędowanie i prezenty pod choinką. To taki czas, kiedy pamięta się o wszystkich bliskich. Ludzie, których łączy doświadczenie choroby są sobie bliscy, jak nikt inny. Akcja jest dla wszystkich tych, którzy w ten szczególny czas nie będą mogli być w swoich domach i z niepokojem patrzą w przyszłość. Akcja ta, to gest, którym można dać odrobinę radości tym właśnie osobom. „Mikołajkowa Niezapominajka” corocznie rozdaje uśmiech i radość ok. 1200 pacjentom z terenu całej Polski.

- SANITAS dwukrotnie współorganizowało akcje bezpłatnych badań profilaktycznych w sanockim szpitalu. „**Sobota z ultrasonografią+**” oraz „**Zrób sobie Zdrowy Prezent**” – sze-

roka gama bezpłatnych badań dla Panów z okazji Dnia Ojca, w tym również badania w kierunku raka prostaty. Kolejne akcje bezpłatnych badań profilaktycznych w sanockim szpitalu odbędą się w maju i czerwcu 2013.

- Organizacja była inicjatorem szkolenia lekarzy pierwszego kontaktu pt. „**NIE-nowotworom u dzieci**”. Dzięki któremu lekarze zdobyli nowoczesną wiedzę na temat profilaktyki nowotworowej najmłodszych. Szkolenie spotkało się z ogromnym zainteresowaniem oraz zadowoleniem lekarzy i prelegentów.

Ponadto uczestnicząc w wielu konferencjach i debatach z politykami, organizowanymi m.in. w Sejmie, wraz z innymi organizacjami, walczy o godne warunki dla chorych na raka i ustanowienie walki z chorobami nowotworowymi **bezwzględny priorytetem polskiego rządu** w ramach prowadzonej polityki zdrowotnej.

Stowarzyszenie należy do Polskiej Koalicji Organizacji Pacjentów Onkologicznych oraz Polskiej Koalicji na Rzecz Walki z Rakiem Szyjki Macicy. Jest partnerem programu wparcia dla kobiet – Jestem Przy Tobie, Fundacji MSD Dla Zdrowia Kobiet, Fundacji Różowa Konwalia, Porozumienia Karpaty Naszym Domem, Fundacji Tam i z Powrotem, Primopro S.C.

Najbliższe PLANY

Oprócz stałych akcji, ciągle pojawiają się coraz to nowe pomysły i misje.

Od lutego 2013r. planowane jest rozpoczęcie spotkań w ramach **grupy wparcia „Rozmowy Bez Tabu”**. Będą to comiesięczne spotkania integracyjne, podczas których każdy będzie mógł wymienić się doświadczeniami związanymi z chorobą nowotworową. Będzie to czas spędzany w miłej i przyjaznej atmosferze. Nie rzadko z licznymi atrakcjami, czy wycieczkami. Na spotkania będą zapraszani różni goście i specjaliści, którzy pomogą przybliżyć oraz wyjaśnić wiele nurtujących tematów. Scenariusze spotkań będą tworzyć sami uczestnicy.

Głównym celem i marzeniem jest powstanie profesjonalnego **Miejsca Terapeutyczno – Relaksacyjnego** dla pacjentów przybywających na oddziałach onkologicznych w Brzozowie. Pokój ten będzie odgrywał ogromną rolę. Służyć będzie do przeprowadzania zajęć w zakresie muzykoterapii, psychoterapii, wizualizacji czy śmie-

choterapii, pod okiem psychologów. Podczas choroby nowotworowej bardzo ważne jest wsparcie osób chorujących, zwłaszcza zaraz po rozpoznaniu. Pozytywne nastawienie psychiczne odgrywa kluczową rolę w walce z tą chorobą. Niejednokrotnie, osoby zmagające się z rakiem są pozostawieni samym sobie, bez pomocy i odpowiedniego wsparcia. Dzięki temu miejscu, będą miały możliwość nabrania energii oraz wzmocnienia psychiki – elementów tak ważnych w walce z chorobą. Pozwoli to skuteczniej rozwiązywać cierpienia emocjonalne, odbudować nadzieję i wiary w wyzdrowienie a w konsekwencji poprawić jakość życia oraz skrócić proces zdrowienia.

Pokój będzie również miejscem, gdzie każdy może się wyciszyć, zrelaksować ciało i umysł oraz choć na chwilę oderwać się od codzienności, zanurzyć w atmosferze ciepła, spokoju i relaksu.

Wolontariusze Stowarzyszenia mają wciąż wiele pracy i akcji do zorganizowania. Coraz więcej pomysłów i planów.

„Jesteśmy pełni energii, entuzjazmu i wiary w to, co robimy. Ufamy, że jesteśmy na dobrej drodze, chcemy pomagać i działać. Liczymy, że będzie nas coraz więcej, że dotrzemy do wielu osób, które potrzebują pomocy i zrozumienia w zmaganiu z chorobą.

Wierzimy, że skuteczna profilaktyka i edukacja zdrowotna zaowocuje w przyszłości zmniejszeniem liczby osób, u których chorobę nowotworową zdiagnozowano zbyt późno. Mamy nadzieję, że zmienimy szkodliwe stereotypy i ludzie zaczną dbać o zdrowie swoje a także swoich bliskich. Zapraszamy do współpracy wszystkich, dla których ważne jest bezinteresowne działanie na rzecz drugiego człowieka.”- Anna Nowakowska

Motto Stowarzyszenia SANITAS „*Człowiek jest wielki nie przez to co posiada, lecz przez to kim jest. Nie przez to co ma, lecz przez to czym dzieli się z innymi*” – Jan Paweł II.

To tylko część dotychczasowych akcji. Więcej o działaniach organizacji na stronie www.sanitas.sanok.pl oraz Facebooku <https://www.facebook.com/Stowarzyszenie-SANITAS>

Za Wiarę i Ojczyznę

Mija właśnie 150. rocznica Powstania Styczniowego. Niektórzy zadają dziś pytanie o sens polskich powstań narodowych, o sens nierównej walki, pociągającej za sobą niezliczone ofiary, ogrom cierpienia, zniszczeń i strat. A jak wiemy droga do prawdziwej wolności nie była drogą łatwą. A tym którzy ją przeszli należy się pamięć, szacunek i wdzięczność następnych pokoleń. Mówił o tym bł. Jan Paweł II: „Naród, który nie zna swojej przeszłości, umiera i nie buduje przyszłości.”

Pamięć o Powstaniu Styczniowym, podobnie jak o innych polskich zrywach niepodległościowych, jest częścią naszej tradycji narodowej, naszej polskiej duszy, a także pobożności. Walka zbrojna, ofiary i cierpienia poniesione w imię wspólnej sprawy: ziemi, języka, kultury, obyczajów stały się mocnym spoiwem łączącym naród. Jednocześnie polskie zmagania z zaborcą, apotem okupantem, zawsze łączyły się z obroną wiary i tradycji przodków. Pozbawiony państwowości naród znalazł oparcie i pomoc w Kościele, za co duchowieństwo spo-

tkwały dotkliwe represje, z więzieniem, konfiskatami i kasatami klasztorów włącznie. Walczącym o Polskę zawsze towarzyszyli kapelani oraz modlitwa. W intencji Ojczyzny i jej męczenników, poległych więźniów politycznych, Sybiraków, emigrantów odprawiano Msze św., modlono się przy przydrożnych kapliczkach, krzyżach i powstańczych mogiłach. Ten nierozzerwalny związek wiary z polskością został potwierdzony przez wszystkie polskie ruchy narodowyzwoleńcze, od Konfederacji Barskiej do Solidarności. Powstanie Styczniowe 1863 – 1864 to najdłuższe trwające polskie powstanie narodowe (walczono około 450 dni). Stoczono ponad 1200 bitew i potyczek. Dyktatorami powstania byli kolejno: Ludwik Mierosławski, Marcin Langiewicz i Romuald Traugutt. W walce wzięło udział od 100 do 150 tysięcy powstańców, z czego kilkadziesiąt tysięcy straciło życie, a co najmniej dwa razy więcej odniosło rany lub zostało zesłanych na Sybir. W Powstaniu Styczniowym walczyli dwaj przyszli święci: Adam Chmielow-

ski, późniejszy św. brat Albert oraz Józef Kalinowski, późniejszy o. Rafał. Obaj zostali beatyfikowani przez Ojca Świętego Jana Pawła II w 1983 r. na krakowskich Błoniach. Niedługo później Kościół zaliczył ich w poczet świętych, brata Alberta w 1989 r., a o. Rafała dwa lata później. Józef Kalinowski był przeciwko wybuchowi powstania. Uważał, że „nie krwi, której do zbytku się przelało na niwach Polski, ale potu ona potrzebuje.” Jednak gdy do zrywu doszło, nie chciał stać z boku i biernie patrzeć jak inni poświęcają życie dla Ojczyzny. Do powstania przystąpił w chwili, gdy jego losy były przesądzone. Jako były oficer armii carskiej od początku zdawał sobie sprawę z olbrzymiej dysproporcji sił i nie miał złudzeń co do wyniku walki. Kiedy jednak poproszono go o przyjęcie ważnej funkcji we władzach powstańczych na Litwie – nie odmówił. Z miłości do Ojczyzny przystąpił do sprawy, którą uważał za przegraną. Tę szlachetność przypłacił wyrokiem śmierci, zamienionym później na dziesięć lat katorgi. Natomiast, Adam Chmielowski ruszył

do walki z zaborcą w roku 1863, był wówczas studentem Instytutu Politechnicznego i Rolniczo-Leśnego w Puławach. W dramatycznej bitwie pod Słupczą większość puławskiej młodzieży zginęła. Chmielowski ocalał i przedostał się do partii generała Mariana Langiewicza, gdzie jako podoficer służył w kawalerii. Gdy i ten oddział został rozbity przez Rosjan, zgłosił się pod rozkazy pułkownika Zygmunta Chmieleńskiego. 30 września w ciężkiej bitwie pod Miechowem granat zerwał mu nogę. Konieczna była amputacja. Operacja odbyła się w niesłychanie prymitywnych warunkach w wiejskiej chacie. W wieku 18 lat Adam Chmielowski został inwalidą. Odtąd jedną nogę zastępowała mu drewniana proteza.

Kiedy ustały walki, rozpoczął się terror. Śledztwa, tortury, egzekucje, dożywotnie lub wieloletnie zsyłki, konfiskaty mienia i bezwzględna walka ze wszystkim co polskie. Całe społeczeństwo pogrążyło się w żałobie po tysiącach najlepszych synów Ojczyzny, z którymi odeszła nadzieja na lepszą przyszłość. Zaborca czynił wszystko, aby Polacy już nigdy nie ośmielili się podnieść głowy i marzyć o odzyskaniu swojego państwa. W tych strasznych czasach próby pogńeblionemu i upokorzonemu narodowi pozostawała tylko wiara i modlitwa do Boga Wszchemogącego.

Wiele powstańczych mogił rozsianych po lasach i dawnych polach bitewnych pozostało bezimiennych. Po upadku Powstania Styczniowego władze carskie zabroniły stawiania krzyży na miejscach pochówku poległych, a także zmarłych później weteranów. Nie wolno było w jakikolwiek sposób materialnie upamiętniać miejsc związanych z wyzwoleniczym zrywem Polaków przeciwko rosyjskiemu tyranowi. Miejscowa ludność stawiała więc krzyże i kapliczki bez dedykacji, przekazując kolejnym pokoleniom ustną tradycję o ofierze patriotów. Na terenie dawnego Królestwa Polskiego jest wiele miejsc, gdzie wiara łączy się z trudnymi dziejami narodu. Jednym z takich miejsc jest niewielka wieś Wielgolas położona 20 km od Mińska Mazowieckiego. Tu, w leśnym ustroniu według starej lokalnej tradycji, nieopodal powstańczych grobów objawiła się Maryja, aby pokrzepić i umocnić swój lud. Terror, który zapanował po upadku

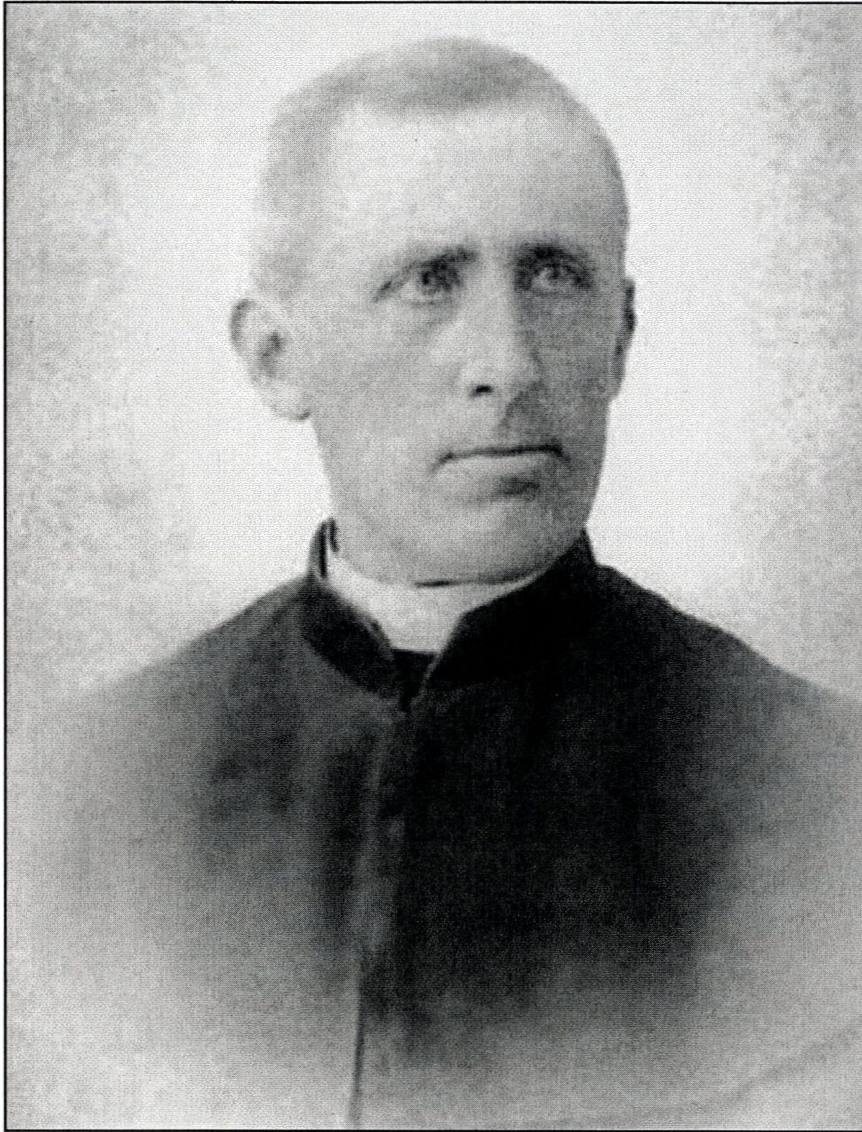
powstania uniemożliwił kultywowanie pamięci o wydarzeniach z lat 1863-1864. Dzieci nie mogły znać prawdy o ofierze swoich ojców czy dziadków złożonej na ołtarzu Ojczyzny, bo mogłyby to ściągnąć na całą rodzinę poważne represje ze strony zaborczych władz. Mieszkańcy Wielgolasu mówili zatem młodym: „Tu, na Miejscu Zjawienia, spotykamy się na modlitwie w tradycji po ojcach naszych”. Owa „tradycja po ojcach” to prawdopodobnie właśnie krwawo stłumione Powstanie Styczniowe. W latach trzydziestych ubiegłego wieku „Miejsce Zjawienia” upamiętniono kaplicą. Obraz Matki Bożej Wielgoleskiej z Dzieciątkiem na rękach wzorowany jest na

ikonie częstochowskiej Czarnej Madonny. Został namalowany w połowie XIX wieku i przez wiele lat wisiał na drzewie w „Miejscu Zjawienia”, otoczony wielką czcią, osłonięty od deszczu i wiatru koronkowy zadaszaniem, udekorowany w ludowym stylu koralami oraz świeżymi kwiatami. Ta niezwykła obecność Matki Najświętszej wśród umęczonego, zgnębnego i cierpiącego ludu przypominała i nadal przypomina, że bez względu na to, jak trudne są czasy, nigdy nie wolno tracić wiary.

Literatura: „Nasza Arka”, Nr 1(145)/2013

Halina Martowicz

Uczeń gimnazjum a Powstanie Styczniowe 1863r

Zygmunt Gorazdowski w swoim krótkim życiorysie napisał: „Urodziłem się w Sanoku 1 listopada 1845r i uczęszczałem do szkół ludowych i gimnazjalnych w Przemyślu. Po maturze przybyłem do Lwowa, aby uczęszczać na Wydział Prawniczy w roku 1864- tutaj jednak poczułem powołanie do stanu duchownego i wstąpiłem do Seminarium.”

W latach 1857-1864 Zygmunt uczęszczał do Cesarsko-Królewskiego Wyższego Gimnazjum W Przemyślu. Podstawę dydaktyczną w gimnazjum stanowiły łacina i greka. Język polski był tylko jako jeden z przedmiotów. W pierwszej klasie nauka odbywała się w języku niemieckim a od trzeciej klasy w języku łacińskim. Jako uczeń był dobrym uczniem-wskazują na to oceny opisowe na świadectwach.(np. w uczęszczaniu bardzo pilny” lub „prawidłowe pojmo-

wanie materiału, a nawet biegłość”, lub „pilność, niewystarczająco poważny”) Był zwykłym chłopcem niewiele różniącym się od innych. Ze względu na chorobę często opuszczał zajęcia. W latach 1863 i 1864 absencja była wyjątkowo duża. Był to okres dojrzewania młodzieńca, który dokonywał się w klimacie rozwijającego się patriotyzmu i w duchu wielkiej solidarności z „pragnącymi wyzwolenia rozdartej rozbiorami Ojczyzny”.

Zygmunt Gorazdowski wychowywał się w rodzinie o tradycjach patriotycznych i jako uczeń VII klasy gimnazjalnej w Przemyślu brał udział w Powstaniu Styczniowym, mimo wątłego zdrowia. Wpływ na jego postawę i charakter mieli przede wszystkim rodzice, a także rodzeństwo, kontakty z siostrami zakonnymi oraz ówczesna sytuacja polityczna i społeczna.

Przez 123 lata naród polski nie miał

tożsamości narodowej. Kraj i naród był niszczone przez państwa zaborcze.

W styczniu 2013r przypada 150 rocznica Powstania Styczniowego, które wybuchło w nocy z 22/23 stycznia 1863r i trwało do jesieni 1864r.

Powstanie Styczniowe poprzedziły pewne wydarzenia historyczne w kraju : jak

*Powstawały organizacje spiskowe-celem ich było przygotowanie społeczeństwa i młodzieży do walki o wolność.

*Organizowano manifestacje patriotyczne, żałobę narodową-było ich kilkanaście. Nie podobało to się władzom carskim. Polacy domagali się reform agrarnych, demokratyzacji władzy, niezawisłości państwa od Rosji.

*Wprowadzenie stanu wojennego w Królestwie Polskim-celem było spacyfikowanie Królestwa Polskiego.

*Wytworzyły się dwa obozy: „czerwony” radykalny i dążył do walki oraz „biały” skupiający ziemiaństwo, arystokrację i bogate warstwy mieszczaństwa -wysuwali postulat uwłaszczania chłopów, a powstanie proponowali odsunąć na dalsze lata.

*”Branka”- celem branki było sparaliżowanie działalności spiskowych.

Władze w połowie stycznia 1863r ogłosiły pobór do wojska rosyjskiego, przygotowały listy patriotów 120 tysięcy podejrzanych o przynależność do organizacji patriotycznych.

*Represje polityczne.

Powstanie wybuchło przeciw Imperium Rosyjskiemu, ogłoszone manifestem 22 stycznia przez Rząd Tymczasowy Narodowy. (do rządu należał ojciec Gorazdowskiego)Do walki stanęły dwie strony: część patriotyczna 25 tyś. słabo uzbrojonych żołnierzy i młodzieży oraz 270 tyś. żołnierzy armii rosyjskiej.

Działania wojenne objęły tereny wyłącznie zaboru rosyjskiego, Królestwa Polskiego, Litwę, Białoruś, część Ukrainy. Galicja miała być zapleczem.

Czynny dział w Powstaniu Styczniowym młodego gimnazjalisty był wymownym znakiem jego szlacheckich, patriotycznych i religijnych uczuć. W jednym opisie dotyczącym udziału Zygmunta Gorazdowskiego w Powstaniu Styczniowym można przeczytać:

„W 1863 roku wąż, drobne chłopię – Zygmunt Gorazdowski, student wówczas gimnazjalny, gdy zerwał się odruch polski przeciw niewoli, natychmiast pospieszył w szeregi powstańcze.

Zostawił obywatelski dom wygodny rodzicielski i książki- i nocą ruszył w szeregi. Niepomny, że wąż dłonie nie dźwigną karabinu, pospieszył z garstką zapaleńców, by walczyć dla Ojczyzny. Kto zna gehennę męczeństwa tej drobnej szlachetnej garstki, która porwała się na olbrzyma ciemność, kto zna mękę, poniewierkę, na jaką narażeni byli powstańcy, gdy o głodzie i o chłodzie, na wpół odziani, jak zwierzęta musieliby się chronić po lasach i kniejach, tropieni przez siepaków austriackich i rosyjskich, kto to przerobił tę całą gehennę duszy polskiej, ten pojmie i zrozumie, ile wycierpiała ta szlachetna drużyna, która zamaniestowała Europie: żyjemy, nie uśmierciliście nas, duch polski czuwa! Żołnierska poniewierka nadszarpane wąż organizm młodego gimnazjalisty- Zygmunta.”

Zygmunt wróciwszy po upadku Powstania Styczniowego do domu, bogatszy o życiowe doświadczenia, kontynuował naukę w gimnazjum przemyskim. W roku 1864 w lipcu ukończył edukację, mimo przerw w nauce spowodowanej udziałem w powstaniu i chorobą. Otrzymał dyplom maturalny. Zygmunt Gorazdowski kochał Boga i Ojczyznę, dał temu wyraz w opisie swoich przeżyć jako powstańca: „Wśród kniei lesistej, rozłożył się taborem oddział powstańczy. Nie ma tam między nimi zwykłej gwary żołnierskiej, nie ma tam śpiewów hulaszczycy, ni pijatyki, ale na twarzach wszystkich spokój i jakaś zacięła determinacja: zginąć albo zwyciężyć.” Dla młodego entuzjasty Gorazdowskiego było wielkim ciosem, gdy dowiedział się o więzieniach politycznych, represjach, wywózkach na Sybir, rusyfikacji i laicyzacji. Znosił to wszystko dzięki wierze w Boga. Sytuację jaką panowała po powstaniu wiernie oddaje fragment opisu: „Minęły dni walk krwawych i szlachetnych popełdów.

Minęły pozostawiając tysiące kurhanów i Sybir. Mimo katuszy i pastwienia się, mimo nahajek i katorg, nadzieja przyszłej doli nie zamarała w piersiach bohaterów roku 1863.

Unieśli ze sobą ten ogień ożywczy i ci, co na szafot szli, w Sybir poszli i ci, co z rak wrogów pod rodzinna strzechę zbiegli. Między tymi ostatnimi był i nasz młodzieniec. Wrócił z rozdartym sercem, niejedną łzę roniąc z powodu niespełnionych marzeń, bo dusza jego pragnęła widzieć wszystko dookoła siebie szczęśliwe.”

Zygmunt Gorazdowski na etapie młodzieńczego dorastania oceniany był pozytywnie, a oto niektóre opinie: „gdy chodzi o stosunek do rodziców, wychowawców był poprawny; do rówieśników koleżeński. Opinia wychowawców i współuczniów była bardzo pozytywna. W trudnościach jakie niesie wiek uciekał się do modlitwy”.

Jeden z krewnych Świętego powiedział, że „Jego cechą charakterystyczną był: upór i wytrwałość do wykonywania czegoś na co się zdecydował. Był konsekwentny.”

Powstanie Styczniowe było największym powstaniem narodowym, miało charakter wojny partyzanckiej. Mimo początkowych zwycięstw w ogólnym bilansie zakończyło się klęską polaków-powstańców. Skutki klęski były bardzo bolesne dla narodu polskiego.

Po upadku powstania:

- Zniesiono autonomię Królestwa Polskiego i budżet
- Zlikwidowano Szkołę Główną Warszawską
- Odebrano prawa miejskie setką miast wspierających powstanie, co doprowadziło ich do upadku.
- Zlikwidowano Bank Polski
- Zniesiono urząd namiestnika
- Skasowano klasztory katolickie w Królestwie
- Skonfiskowano ok. 1600 majątków ziemskich
- Rozpoczęto intensywną rusyfikację ziem polskich
- Wzmożono represje wobec społeczeństwa

Około 40 tyś. skazano na katorgę lub zesłano na Sybir, ok. 10 tyś. wyemigrowało, a około tysiąca stracono.

Powstanie Styczniowe przyczyniło się do uwłaszczenia chłopów, pozostawiło trwałe ślady w literaturze i w sztuce. Ciekawą postacią jest Artur Grotter artysta, przedstawiciel romantyzmu; nie brał udziału w powstaniu, a walczył o wolność sztuką. Był twórcą „kartonów” o powstaniu

styczniowym. Kartony, to cykl rysunków wykonanych białą i czarną kredką, przedstawiające sceny z powstania styczniowego. Jego dzieło, to „Polonia” z 1863r i „Lithuania”.

Pisarka pozytywizmu Eliza Orzeszkowa napisała książkę: „Nad Niemnem” - ukazującą panoramę społeczeństwa polskiego w XIX wieku z nawiązaniem do Powstania Styczniowego. Książka ukazała się w 25 rocznicę Powstania Styczniowego.

Dąbrowska Maria córka powstańca Szumskiego, powieściopisarka, eseistka, dramatopisarka, tłumaczka literatury duńskiej napisała powieść „Noce i dnie” - w której ukazuje ważne przeobrażenia społeczne, polityczne zachodzące w Europie i świecie, obejmujące okres 30 lat i rozgrywane się w mieście Kaliniec w majątkach Krępa, Serbinów, Pamiętów. Znana nam jest ekranizacja tej powieści.

Żeromski napisał powieść, która zawiera opowiadanie o losach powstańca Józefa Odrowąża i Salomei Brynickiej. Akcja powieści rozgrywa się w roku 1863 podczas powstania styczniowego. Powieść „Wierna rzeka łączy wątek historyczny z wątkiem miłosnym ludzi biorących udział w powstaniu. Salomea z rozpatrzoną rzuca pieniądze do wody rzeki Łosna, bo była przekonana, że tylko rzeka mogła zrozumieć jej przeżycia i cierpienia.

Każdy powinien przeczytać te książki (Nad Niemnem, Noce i dnie, Wierna rzeka), nie jako obowiązkową lekturę, ale z chęci poznania doznań i cierpień ludzi z okresu powstania styczniowego oraz życia i kulturę młodych ludzi.

Zygmunt Gorazdowski wychowując się w patriotycznej rodzinie, rósł na patriotę, człowieka altruistę i apostoła ewangelicznego życia i nieugiętej wiary w Boga.

Święty ks. Zygmunt Gorazdowski zahartowany w walce z chorobą i życiem podczas zaborów, a także poznawszy walkę i skutki upadku powstania styczniowego, z wielką determinacją organizował i prowadził działa charytatywne, podnosząc ludzi z upadku fizycznego i moralnego, dając im nadzieję na lepsze życie i podstawy życia religijnego w wierze Chrystusowej. Dlaczego to robił? - bo kochał Boga i Ojczyznę.

Wanda Wojtuszczyńska

3 Niedziela zwykła – 27.01.2013.

Ogłoszenia duszpasterskie.

1. Dziś nabożeństwo różańcowe o godzinie 17.30, zaś za tydzień, w pierwszą niedzielę miesiąca, o godzinie 17.00. Będzie połączone ze zmianą tajemnic różańcowych.

2. W tym tygodniu przypada pierwszy piątek i pierwsza sobota miesiąca. We czwartek przed pierwszym piątkiem spowiadamy w Stróżach i Płowcach od godziny 16.00, zaś w piątek, w na-

szym kościele, od godziny 16.00.

3. W sobotę, 2 lutego, **Święto Ofiarowania Pańskiego** czyli Matki Bożej Gromnicznej, połączone z błogosławieństwem gromnic. Msze święte w tym dniu zostaną odprawione w następujących godzinach: 6.30; 8.00, 9.30, 11.00 oraz o godz. 17.00 i 18.30; w Stróżach o godzinie 16.00, zaś w Płowcach o godzinie 17.00. Jest to

także Światowy Dzień Życia Konsekrowanego. Najlepszemu Bogu i Matce Najświętszej polecamy wszystkie Siostry zakonne pracujące w naszej parafii, dziękując za dar powołania do życia zakonnego, z prośbą o błogosławieństwo w służbie Pana Boga i Kościoła. Prosimy także o nowe powołania do życia zakonnego, tak męskiego jak i żeńskiego.

Intencje w tygodniu od 28.01 do 3.02.2013 r.

Poniedziałek – 28.01

6.30 o zdrowie dla Marty
7.00. + Bogusław Tasz 4 r. śm.
7.30 + Leokadia (greg.)
18.00 1. + Franciszka (f) 60 r. śm.
2. + Jan Knapik
3. + Stanisław Bukowski

Wtorek – 29.01.

6.30 + Stanisław int. od koleżanek i kolegów z Telekomunikacji z Krosna
7.00 + Bronisława (f) 2 miesiące po śmierci
7.30 + Leokadia (greg.)
18.00 1. + Felicja, Jan, Bronisława (f), Stanisław z rodziny Zdybików
2. + Stanisław Bukowski
3. o zdrowie, bł. Boże i opiekę Matki Bożej dla sióstr z Róży św. Andrzeja Boboli i ich rodzin

Środa – 30.01

6.30 + Andrzej Polański
7.00 + Mieczysław Najsarek
7.30 + Leokadia (koniec greg.)

18.00 1. + Tomasz, Genowefa, Władysław
2. ++ z rodziny Dulębów i Pelczarów
3. o łaskę wiary dla sióstr z Róży 11 bł. Bronisławy i ich rodzin

Czwartek - 31.01

6.30 + Bronisława (f) i Jan (rodzice)
7.00 + Kazimierz
7.30 + Marcjanna i Józef
18.00 1. + Stanisław Bukowski od kolegów z Telekomunikacji
2. + Helena i Eugeniusz Węgrzyniak; + Jan i Maria Woźniak
3. + Józef i Kazimiera Markowicz
4. w intencji dzieci z Ochronki

Piątek – 1.02

6.30 + ks. Adam Sudoł (pocz. greg.)
7.00 + Maria
7.30 + Stanisław
18.00 1. + Mariusz Aftyka (pocz. greg.)
2. + Małgorzata Kukla
3. + Maria
4. + Leszek Kawczyński 3 r. śm.

Sobota – 2.02 Matki Bożej Gromnicznej

6.30 + ks. Adam (greg.)
8.00 1. + Maria
2. w intencji Marii i Bronisława w 50 r. ślubu
9.30 + Władysław, Felicja Stanisław, Stefan
11.00 + Mariusz (greg.)
17.00 + Wacław 2 r. śm.
18.30 + Józef Woźniak
Płowce: int.

Niedziela – 3.02

6.30 za parafian
8.00 + ks. Adam (greg.)
9.30 + Marian Pytlowany
11.00 + Mariusz (greg.)
2. dziękczynna w 90 rocznicę urodzin Mieczysława z prośbą o bł. Boże i opiekę Matki Bożej na dalsze lata życia
12.30 + ks. Adam Sudoł int. od posła Bogdana Rzońcy
16.00 o zdrowie i bł. Boże dla sióstr Róży św. Józefa
18.00 ++ Rodzice: Zofia 14 r. śm. i Stanisław Pierożyński

Góra
Przemienienia

Tygodnik parafii Przemienienia Pańskiego w Sanoku

Redaguje zespół: ks. Andrzej Skiba, ks. Tomasz Grzywna.

Redaktor techniczny: Stanisław Rocha.

Adres redakcji: ul. Grzegorza 5, 38-500 Sanok;

www.fara.sanok.pl oraz **www.esanok.pl/kamery_sanok**

email: farasanok@interia.pl

Zróżdła zdjęć: zdjęcia własne i internet.

Wydawca: Parafia Przemienienia Pańskiego w Sanoku **Tel:** 0 13 463 19 98.

Druk: www.drukpiast.com